

Karácsonykor négyéves kislányunk Jézus születésének történetét hallva a következőt mondta nagyon határozottan: „Én ezt nem hiszem el.” Csillag, angyalok, álmok, az egész inkább mesének tűnt a számára, mint megtörtént eseménynek. Ezenkívül, ha jól belegondolunk, Jézus születése nemcsak hogy nem hétköznapi, egyben hihetetlenül megbotránkoztató is. Isten Fiának egy istállóban kell megszületnie, barmok közt jászolban aludnia, majd menekülnie, hogy nehogy meggyilkolják a többi gyermekkel együtt.

Az asszonyok, akik a sírhoz igyekeztek, ismerték Jézust. A tanítványok még jobban, hiszen éveken át ott volt velük, tanította őket. Mégsem hittek neki. Mégsem hitték el Jézusnak, amit mondott. Nem egyszer utalt rá, beszélt róla, hogy keresztre feszítik, meg kell halnia, de harmadnapra feltámad. Ezzel az apostolok nem tudtak mit kezdeni, azt gondolták, ez nem történhet meg, igyekeztek nem tudomást venni a hallottakról. Nekik megvolt a saját elképzelésük arról, Jézus hogyan váltja meg a választott népet, miként fog győzedelmeskedni. Amikor mesterük meghalt, azt gondolták, ezzel vége a történetnek, fogalmuk sem volt róla, most merre tovább. Ők Jézussal együtt a reményüket is eltemették a sírba. A tanítványok nagyon nem azt kapták, amit vártak, hanem valami felfoghatatlanul többet.

Mi sokszor sokkal kisebb problémákat, jelentéktelenebb történéseket élünk meg hasonló módon. Megvan az elképzelésünk arról, minek hogyan kell(ene) alakulnia, és ha nem így történik, kétségbeesünk, nem látjuk a kiutat. Milyen jó, ha ilyenkor eszünkbe jutnak az angyal szavai: „Ne féljete!” Majd mi is elindulunk, hogy eljussunk oda, ahol az Úrral találkozhatunk. Belső szobánkban eléje vihetjük elveszett reményeinket, kétségeinket, bánatunkat, bűnünket.

Uram, add az elcsendesedés és a Veled való találkozás csodáját! Ámen

Csiky-Maros Zsuzsi és Csiky Lajkó, Budapest